Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 230 774 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 mei 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 mei 2018 om internationale bescherming.

Op 30 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 217 802 van 28 februari 2019 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 31 juli 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren omstreeeks 31 december 2002 in het dorp Etifaq Kalay, in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uw vader, S. M. (…), werkt bij het leger en was in Kunar gestationeerd. Uw moeder, B. M. (...), is huisvrouw. U woonde uw hele leven in hetzelfde huis in het dorp Etifaq Kalay samen met uw ouders, uw jongere zus S. (…) en uw jongere broertjes M. (…) en S. (…).

U ging naar school gedurende twee jaar, maar daar was een duidelijke invloed van de Taliban te merken, waardoor u op aanraden van uw vader stopte met school en in de leer ging bij diens vriend, een kleermaker in het districtscentrum van Surkh Rod. U raakte echter gewond bij een verkeersongeval waardoor u de opleiding moest stopzetten en vier jaar thuis moest blijven, tot u uiteindelijk opnieuw in de leer kon gaan, een week voor uw vertrek richting Europa.

Ongeveer een maand of twee maand voor uw vertrek richting Europa begon uw vader problemen te krijgen met zijn neef I. (...): die was actief bij de Taliban en eiste dat uw vader zou stoppen met zijn werkzaamheden bij het leger en de Taliban zou vervoegen. I. (...) sprak uw vader aan op zijn wekelijkse vrije dag in Etifaq Kalay, zowel bij jullie thuis als wanneer uw vader buitenshuis activiteiten had.

Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was u in het districtscentrum voor uw werk toen u 's nachts telefoon kreeg van een vriend, die u meldde dat de Taliban bij u binnengevallen was. I. (...) had uw vader nogmaals proberen bedreigen, waarna hij en de andere talibs hem beschoten. Uw vader raakte gewond aan de arm maar schoot terug met zijn dienstwapen, waarbij een van de talibs stierf. U vertelde dit aan uw werkgever, die samen met u de politie inlichtte én de politie wist te overtuigen om jullie diezelfde nacht nog naar huis te begeleiden. De Taliban, die moeten doorgehad hebben dat de politie eraan kwam, vluchtten weg. De politie bracht uw vader naar het ziekenhuis en u ging met hem mee. Uw vader werd meteen geopereerd aan de arm.

De volgende dag kregen u en uw vader telefoon van uw moeder: zij vertelde dat I. (...) zonet opnieuw langs was geweest, haar geslagen had, en wilde weten waar u en uw vader waren. Zij vertelde hem niet waar jullie waren, waarop I. (...) haar vertelde dat hij en de andere talibs u en uw vader sowieso zouden vinden en zouden doden, om de talib te wreken die was gestorven tijdens het schietincident. Uw vader droeg uw moeder op om het spaargeld naar het ziekenhuis te brengen, hetgeen zij deed. U en uw vader vertrokken de volgende ochtend zeer vroeg naar Pakistan, uw moeder keerde terug naar huis en bleef er bij de andere kinderen.

In Pakistan verbleven jullie opnieuw in het ziekenhuis gezien uw vader nog herstellende was van zijn verwonding en operatie. Uw vader regelde met een smokkelaar dat u het land zou kunnen verlaten. Na één week in Pakistan doorgebracht te hebben met uw vader, begon u uw reis richting Europa, waarbij uw vader u zei dat jullie op een bepaalde plek terug zouden samenkomen. Onderweg werd u door de smokkelaar echter gedwongen om uw rugzak weg te gooien en uw gsm af te geven, waardoor u geen enkel contact meer heeft gehad met uw vader of uw andere familieleden.

U arriveerde in België op 7 mei 2018 en diende er een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties op 9 mei 2018.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een doktersattest en een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis neer.

Op 23 augustus 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingebetwistingen vernietigd op 28 februari 2019 in haar arrest met nummer 217802. In het kader van de beroepsprocedure legde u nog een attest van uw

psycholoog neer. Via uw advocaat stuurde u aanvullend nog een kopie van uw taskara, uw vaccinatiekaart, een foldertje van een kleerwinkel en een brief van uw moeder aan het districthuis door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Wat betreft de attesten van de huisdokter en de psycholoog die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat de attesten te summier zijn – waarop later in de beslissing uitgebreider op wordt gemotiveerd- om aan te nemen dat uw cognitief vermogen aangetast is en u van de mogelijkheid zou weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Zo wist uw relaas over de bedreigingen door uw vaders neef I. (...) en de opbouw naar het schietincident bij u thuis niet te overtuigen.

Eerst en vooral moet erop worden gewezen dat u hét incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek, namelijk de aanval door I. (...) en de andere talibs op uw woning, niet vermeldde tijdens uw interview op de DVZ (Vragenlijst 3.5). Hoewel het DVZ-interview kort is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u er de aanval die u en uw vader deed vluchten (in eerste instantie naar Pakistan) zou vermelden. Dat u hierover echter met geen woord repte, schaadt uw geloofwaardigheid.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over de bedreigingen door I. (...) en uw vaders reactie daarop.

Zo verklaarde u dat uw vader al een maand of twee voor het schietincident, mogelijk zelfs langer, bedreigd werd door I. (...), waarbij die hem telkens de vraag stelde om te stoppen met zijn werk bij het leger en de Taliban te vervoegen (CGVS p. 15). U bent op de hoogte van drie directe bedreigingen tegen hem: één bij u thuis, en twee gevallen waarbij uw vader in de woestijn werd aangesproken door I. (...) (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader ondernam tegen I. (...) en diens bedreigingen in deze periode, stelt u enkel dat hij niks kon doen en dat hij nergens om hulp kon vragen. Voor zover u weet ging uw vader niet naar de dorpsmalek en sprak hij geen connecties bij het leger aan. Jullie bleven gewoon thuis wonen in jullie eigen woning ,waar I. (...) jullie kon vinden. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij niet naar de politie stapte, zegt u dat hij dat niet kon omdat I. (...) dreigde hem onmiddellijk te vermoorden als hij naar de politie zou stappen (CGVS p. 17). Nochtans dreigde I. (...) eveneens om uw vader te vermoorden als hij zijn werk niet zou neerleggen (CGVS p. 15), maar

dient vastgesteld dat uw vader zijn werk onafgebroken bleef uitvoeren ondanks die dreiging. Uw verklaring daarvoor is dat uw vader wel moest blijven werken om geld te verdienen voor zijn gezin, en dat hij als hij gewoon met zijn werk zou stoppen zou blijven lastiggevallen worden tot hij ook effectief met de Taliban zou samenwerken (CGVS p. 18). Het is echter precies in de situatie die u beschrijft zeer bevreemdend dat uw vader, een officier bij het leger, werkelijk niéts gedaan zou hebben om het probleem trachten op te lossen of om zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin te proberen garanderen, en dat hij integendeel alles zomaar liet betijen. Dergelijk gedrag is bijzonder onaannemelijk, niet het minst wegens uw vaders werk bij het leger, en trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in twijfel.

Los daarvan moet de aandacht worden gevestigd op uw verklaring dat I. (...) uw vader tot twee maal toe aansprak "onderweg", ergens in de woestijnregio. Wanneer u gevraagd wordt naar welke plek uw vader dan onderweg was, kan u niet antwoorden maar stelt u enkel dat hij dicht bij de waterstroom was en niet ver van de woestijn, op zijn vrije dag. Wanneer u gevraagd wordt hoe I. (...) kon weten dat uw vader op een bepaald moment op die plek in de woestijn zou passeren, weet u enkel te stellen dat I. (...) wist dat uw vader wekelijks naar huis kwam en dat zij hem moeten opgewacht hebben nabij de woestijn, mogelijk zelfs enkele dagen (CGVS p. 16). Dat is bijzonder onaannemelijk: uit uw verklaringen blijkt evengoed dat I. (...) wist waar uw gezin woonde en dat hij jullie ook thuis kwam bedreigen (CGVS p. 17). Dat hij dan toch willekeurig zou staan wachten nabij de woestijn tot uw vader er passeert op zijn vrije dag, en zodoende – volstrekt onnodig - zo veel tijd zou steken in de gedwongen rekrutering van één persoon, is zeer onlogisch. Wanneer u gevraagd wordt daar een verklaring voor te bieden, zegt u enkel dat ze mogelijk via spionnen wisten waar uw vader zou zijn, en dat de talibs hem wouden aanspreken, wat de reden is waarom ze hem opwachtten (CGVS p. 17). Dat verklaart geenszins waarom de talibs uw vader niet op zijn thuisadres zouden aanspreken. Ook dit bevreemdende element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel.

Ook wat betreft de nasleep van het schietincident bij u thuis, legde u onaannemelijke verklaringen af.

U verklaart dat uw moeder de dag nadat u en uw vader naar het ziekenhuis gingen opnieuw bezocht werd door I. (...). Zij werd daarbij "heel veel geslagen" door hem en liet u en uw vader weten dat hij gezegd had jullie te zullen doden. Daarop droeg uw vader haar op het spaargeld naar hem toe te brengen zodat u en hij het land konden verlaten. Uw moeder bracht het geld en bleef thuis met de andere kinderen (CGVS p. 16-17). Dat voor uw moeder en de andere kinderen zodoende geen énkele veiligheidsmaatregel getroffen werd, komt zeer onaannemelijk over: I. (...) was net teruggekeerd naar jullie woning en had haar daar geslagen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw moeder niet meegekomen is naar Pakistan, al was het maar voor even, stelt u dat uw leven en dat van uw vader in gevaar was (en niet dat van uw moeder) en dat het moeilijk was om samen met de andere kinderen naar Pakistan te gaan. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw moeder zo als alleenstaande vrouw thuis moest blijven, stelt u dat de Taliban uw moeder "wel één keer geslagen" hebben, maar dat jullie gerust waren omdat de Taliban geen vrouwen vermoorden en omdat uw andere broers nog te klein waren om geviseerd te worden (CGVS p.21). Het eenvoudige feit dat uw moeder echter wél aangevallen werd in jullie woning, en daarbij inderdaad geslagen werd door de Taliban (volgens uw eerste verklaringen daarover zelfs "heel veel" geslagen), doet afbreuk aan de idee als zou u over uw moeders veiligheid op de één of andere manier gegarandeerd zijn – zéker gezien zij ondanks de slagen die zij kreeg weigerde mee te werken met de Taliban door hen te vertellen waar u en uw vader zich bevonden. Wat betreft uw verklaring dat het moeilijk is om met de drie andere kinderen erbij naar Pakistan te reizen moet worden opgemerkt dat u en uw vader ook gewoon met het openbaar vervoer, een bus, naar Pakistan reisden en dat niet duidelijk is waarom het feit dat er drie andere kinderen zouden moeten meereizen dat onmogelijk zou maken (CGVS p. 23). Bovendien dringt de vraag zich op waarom uw moeder niet minstens elders ondergebracht werd – u blijkt een gehuwde tante te hebben in Saidan, niet eens zo ver van jullie dorp, waar zij allicht minstens tijdelijk een ietwat veiliger onderkomen had kunnen vinden (CGVS p. 8). Het bevreemdende feit dat voor uw moeder, broers en zus niets werd ondernomen doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de maatregelen die voor u en uw vader werden genomen, namelijk jullie vlucht naar en verblijf in Pakistan, legde u dan weer tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaart u dat uw vader in Pakistan bleef toen u naar Europa vertrok. Hij verbleef toen nog in het ziekenhuis en u weet niet hoe lang hij er nog moest blijven. U had geen weet van concrete plannen van uw vader om Pakistan te verlaten en zegt sedertdien geen contact meer met hem gehad te hebben (CGVS p. 23-24). Opmerkelijk genoeg verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ echter dat uw vader

in Etifaq Kalay verblijft. U maakte geen melding van zijn verblijf in Pakistan en verklaarde evenmin dat u eigenlijk niet weet waar hij verblijft (gezien het gebrek aan contact). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat u op het DVZ-interview stelde dat uw vader zijn hele leven in het dorp gewoond heeft, maar dat u ook vertelde dat uw vader in Pakistan verblijft (CGVS p. 24). Dat blijkt eenvoudigweg niet het geval te zijn: u stelde dat uw vader in Etifaq Kalay verbleef op het eerste interview en het feit dat hij meereisde tot in Pakistan kwam zelfs helemaal niet ter sprake (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Eenvoudigweg stellen dat u op het DVZ-interview wél gemeld heeft dat uw vader in Pakistan verblijft, doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel wordt getrokken.

Ook hoe u het contact met uw vader verloor legde u weinig aannemelijke verklaringen af. U verklaart immers dat u met niemand in Afghanistan contact heeft gehad (CGVS p. 5-6) sedert uw vertrek – recent zou u wel contact met uw moeder hebben gehad-, zelfs niet met uw vader, hoewel die met u afgesproken had dat hij "achteraf" naar "dezelfde plaats" zou komen. U blijkt echter niet te weten op welke manier of op welke plaats dat dan moest gebeuren. Wanneer u dan ook gevraagd wordt of u en uw vader geen manier hadden afgesproken om met elkaar in contact te treden, of telefoonnummers hadden doorgegeven, zegt u eerst dat uw vader géén nummer doorgegeven heeft. Meteen daarna zegt u dat uw vader u zijn nummer wel had gegeven, maar hij had het op een papiertje geschreven dat u kwijtraakte omdat u uw rugzak van de smokkelaar moest weggooien in – vermoedelijk – Turkije (CGVS p. 12-13). Daarna wordt u echter gevraagd of u geen gsm had onderweg – gezien uit de Mintehfiche, die ingevuld werd op de dag van uw asielaanvraag – blijkt dat u met een gsm bent gearriveerd in België (Fiche Minteh, rubriek "objets personnels"). Op dat moment verklaart u dat u inderdaad een gewone, simpele gsm had: die had u gekocht onderweg. U voegt daar echter aan toe dat u ook vertrok met een eigen gsm, met een simkaart, waarin u de contactgegevens van uw vaders gsm zitten had. Hij had u één keer proberen te bellen, maar u miste zijn oproep. De gsm zelf, zo verklaart u, moest u afgeven aan de smokkelaar op hetzelfde moment dat u uw rugzak moest weggooien. U kreeg hem niet meer terug (CGVS p. 13-14). Dient vastgesteld dat deze verklaringen een sterk volatiel karakter hebben: immers, wanneer u oorspronkelijk gevraagd werd of u en uw vader geen telefoonnummers hadden uitgewisseld, maakt u enkel gewag van een nummer dat hij op een stukje papier schreef. Indien u werkelijk met een gsm vertrokken bent uit Pakistan, met daarin de contactgegevens van uw vader, zou in alle redelijkheid kunnen worden verwacht dat u dat ook eenvoudigweg vertelt wanneer u gevraagd wordt naar hoe u en uw vader in contact zouden treden met elkaar. Dat u integendeel enkel spreekt over een kwijtgeraakt stuk papier met zijn nummer, mag dan ook ernstig verbazen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, zegt u dat u wél meteen gezegd heeft dat u uw vaders contactgegevens in uw gsm had zitten én zijn nummer op een papiertje had (CGVS p. 22). Gezien dat eenvoudigweg niet waar is – tussen uw uitspraken over het nummer op papier en uw gsm zaten ettelijke vragen en een pauze van een twintigtal minuten – doet deze verklaring geen afbreuk aan de vastgestelde volatiliteit van uw beweringen. Er dient te worden geconcludeerd dat u de indruk wekt dat u niet de volledige waarheid vertelt over uw contacten met uw thuisland of familieleden.

De vaststelling dat u de tracingprocedure van het Rode Kruis heeft opgestart, verandert niets aan deze vaststelling (document Tracing groene map, CGVS p. 26). Het document dat u neerlegt van de dienst Tracing, van 16.10.2018, toont enkel aan dat u daar op 2.08.2018 bent langs geweest en dat voor u een dossier is geopend. Het opstarten van deze procedure vormt echter geen vaststaand bewijs voor het verlies van contact met familieleden, laat staan voor de manier waarop het contact verloren raakte.

Uw tegenstrijdige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door I. (...), de reactie van uw vader op de bedreigingen, en de reactie van uw gezin op het schietincident, staat niet toe nog enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Voor zover u zou aanhalen dat u een risico zou lopen louter wegens het beroep van uw vader, moet het volgende worden opgemerkt. In essentie weet u over zijn job niet meer te vertellen dan dat het bij het leger is, dat hij in Kunar werkt en wekelijks één keer naar huis komt, en dat hij zijn dienstwapen mee naar huis neemt. U vermoedt dat hij een groen uniform draagt, maar heeft het nog nooit gezien. U weet niet welke rang hij heeft in het leger, en kan bij uitbreiding zelfs niet in het algemeen zeggen of het een hoge dan wel een lage rang is. U weet niet wat voor taken hij uitvoerde, of hij moest vechten of bewaken of nog andere taken had, u kent geen namen van zijn collega's. U wordt uiteindelijk gevraagd om iets te zeggen over het werk van uw vader, gelijk wat u ooit opgevangen heeft, maar u weet werkelijk niets meer te vertellen (CGVS p. 11-12, 24). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de stelling dat uw vader bij het leger werkt in essentie slechts een blote bewering is, die u met documenten noch met verklaringen heeft weten te staven. U weet wel te zeggen dat uw vader voor de – ongeloofwaardig

geachte – problemen met I. (...) nooit andere problemen kende wegens zijn job en dat hij in het dorp, hoewel er algemeen geweten was dat hij bij het leger werkte, zelfs niet over zijn werk werd aangesproken (CGVS p. 24). Voor zover aangenomen zou worden dat uw vader werkelijk bij het leger heeft gewerkt, quod non, dient dan ook te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u louter wegens zijn functie een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of een reëel risico zo lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw voogd haalt nog aan dat u psychologische problemen kent en dat u opgevolgd dient te worden. U legt ook een doktersattest ter staving daarvan, gedateerd op 16.10.2018, waarin staat dat u ernstige problemen heeft, dat u een langdurige psychologische opvolging dient te volgen en afspraak heeft op 06.11.2018. Een tweede medische attest, dat u neerlegde tijdens de beroepsprocedure, werd opgemaakt na twee consultaties (op 06.11.2018 en 29.11.2018) door psycholoog D. (…). Het stelt dat u aan post-traumatische stress lijdt, met als symptomen slapeloosheid, nervositeit, stress, depressieve neigingen, een gebrek aan zelfvertrouwen, een neiging tot victimisatie, concentratiemoeilijkheden, slaapproblemen en moeilijkheden bij het heroproepen (begrijpen van uw eigen emotionele reacties). Zij opgemerkt dat ook dit attest (net als het attest van uw huisarts) nauwelijks informatie bevat over de duur en de intensiteit van uw (te volgen) psychologische opvolging; het vermeldt enkel dat u tweemaal op consultatie bent geweest. Het bevat geen uitgebreide en sluitende analyse waarop de diagnose "post-traumatische stress" steunt, laat staan met betrekking tot de ernst of draagwijdte van deze diagnose. De vraag van het CGVS om meer, recentere informatie over uw psychologische opvolging bleef onbeantwoord ondanks het gegeven dat uw advocaat op 26/07/2019 wel andere documenten opstuurde.

Het CGVS neemt op basis van het attest aan dat u symptomen vertoont of beschrijft van post-traumatische stress en dat u ten gevolge hiervan mogelijks problemen kent om (emotionele) herinneringen op te halen. Niettemin dient, zoals ook uit toegevoegde informatie blijkt, zeer omzichtig omgesprongen worden met de diagnose van PTSD gezien de complexiteit van de aandoening en het relatief vage karakter van het neergelegde attest. Tegelijkertijd merkt het CGVS ook op dat u tijdens uw gehoor logische en heldere antwoorden gaf op de vragen die u werden gesteld. Er werden geen vaststellingen gemaakt die (de kwaliteit van) het gesprek zouden bemoeilijkt kunnen hebben. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De argumentatie in voorliggende beslissing is gebaseerd op de informatie die dit gehoor heeft voortgebracht. Het CGVS is gezien het verloop van het gehoor van oordeel dat het attest dat u voorlegt de argumentatie niet ondermijnt. Bovendien moet worden opgemerkt dat de door de psycholoog gedane vaststellingen geen uitsluitsel geven over de oorzaak van de psychologische problemen waarmee u te kampen heeft. Het attest in kwestie vormt dan ook geen bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Er moet ook worden opgemerkt dat, hoewel begrip wordt opgebracht voor uw situatie, het feit dat u met bepaalde psychologische problemen kampt zij niet die aard zijn dat zij u dermate kwetsbaar maken en u in Afghanistan hierdoor een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html of https://www.refworld.org) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://

www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of https://www.easo.europa.eu/country-guidance) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geboren werd en uw hele leven woonde in het dorp Etifaq Kalay in Surkh Rod. Uit de kopie van uw taskara blijkt dat dit in Sultanpur werd uitgegeven hetgeen het districtcentrum is van Surkh Rod. U lokaliseerde uw dorp evenzeer binnen Surkh Rod in Nangarhar en kon de naburige dorpen Raisa, Saidan, Sjeikh Mesri en Shegah opnoemen. Voorts gaf u aan nabij een waterstroom, een aftakking van een grote rivier, te wonen. U wist te vertellen over de meisjes – en jongensschool "Bakh Kuti" waar u en uw zus school hebben gelopen en dat dit nabij Saidan gelegen is. U kon de omgeving van uw dorp beschrijven en wist te vertellen dat u tantes heeft in de bergachtige regio Khogyani en in het dorp Saidan. U kent de typische landbouwproducten van de regio (vooral tarwe, maar ook gewone groenten als wortel en ajuin). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u werkte in het districtscentrum van Surkh Rod (Sultanpur) en dat het ongeveer 40 minuten fietsen is om daar te geraken (CGVS p. 4-12). Hoewel uw dorp Etifaq Kalay zelf niet op de kaart teruggevonden is, blijkt uit de locatie van het nabijgelegen dorp Sjeikh Misri, de stroom die vlakbij uw dorp loopt, het districtcentrum en Saidan dat het inderdaad gelegen is in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar (zie kaartjes blauwe map). Uit uw verklaringen kan evenzeer worden afgeleid dat uw dorp tussen Sultanpur (achterkant van huis ligt qalay shega hetgeen je passeert onderweg naar het districtcentrum) en Sjeikh Misri (aan de voorkant van het huis) gelegen is en nabij de waterstroom (CGVS p.9). Voorts blijkt uit informatie dat Sjeikh Misri op slechts 5.5 km van het districtcentrum ligt en er tussen Sjeikh Misri en het districtcentrum een waterstroom loopt. Op basis van uw verklaringen en de ligging van Sjeikh Misri kan dan ook vrij precies de ligging van uw dorp worden ingeschat en kan evenzeer worden aangenomen dat dit op slechts enkele kilometers van het districtcentrum ligt (zie toegoegde kaarten). Hoewel uw dorp mogelijks ietwat landelijk gelegen is, dient niettemin te worden vastgesteld dat u dichtbij het districtcentrum woonde waar u tevens werkte en inkopen deed. Bovendien kan nog worden vermeld dat het districtcentrum op slechts 18 km (11 in vogelvlucht) van Jalalabad ligt. Sowieso geldt onderstaande veiligheidsanalyse voor het gehele district Surkh Rod.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html of https://www.refworld.org); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html of https://www.refworld.org; het EASO

Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviseerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te

worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Nergens uit uw verklaringen blijkt enig verhoogd risico op het lijden van ernstige schade in Etifaq Kalay. Het enige incident dat u er aanhaalt is de ongeloofwaardig geachte aanval op uw woning die kadert in uw asielrelaas en u verplaatste zich regelmatig naar het nabijgelegen districtcentrum. Tekenend is dat u aangeeft dat uw tante in een zeer gevaarlijke plaats in Khogiany woonde en u er niet naartoe mocht, maar zij wel jullie kwam bezoeken (CGVS p.8). Voorts haalt u ook aan dat er in uw regio vluchtelingen ondergebracht werden op stukken grond die zij van de malek ter beschikking kregen (CGVS p. 10), hetgeen juist een indicatie vormt dat uw regio juist een toevluchtsoord is voor IDP's. Uit info blijkt verder dat er in de brede buurt evenzeer vluchtelingenkampen zijn. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot

belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, vaccinatiekaart en (in mindere mate) het foldertje van een kleerwinkel wijzen verder op een herkomst uit Surkh Rod hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. De brief van uw moeder betreffende de problemen kan bezwaarlijk als objectief bewijsstuk gelden gezien het enkel de verklaringen van uw moeder betreffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure met betrekking tot een aanvraag, opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 48/6, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het principe "*audi et alteram partem*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

"*Verzoeker werd door verwerende partij gehoord voorafgaand aan het nemen van de eerste beslissing tot welgering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (beslissing d.d. 30 oktober 2018).*

Nadat deze beslissing door Uw Raad vernietigd werd, vond voor verzoeker een belangrijke wijziging van omstandigheden plaats. Na een lange en moeizame zoektocht (waarbij onder meer een Tracing-procedure bij het Rode Kruis werd opgestart) vond hij uiteindelijk het contact met zijn moeder terug.

Dit hernieuwde contact opende uiteraard mogelijkheden voor hem om via zijn moeder nieuwe informatie alsook bijkomende elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas te verkrijgen. In eerste instantie ontving hij van haar een kopie van zijn taskara, een vaccinatiekaart en een brief ter bevestiging van een klacht die door zijn moeder bij het districtshuis werd neergelegd met betrekking tot de problemen die het gezin met de taliban gekend heeft, alsook met betrekking tot de verdwijning van verzoekers vader.

Bovendien vernam hij via zijn moeder dat zij tot op heden problemen ondervindt met I. (...), de neef van zijn vader. Deze blijft geregeld naar verzoekers ouderlijk huis komen, en valt zijn moeder bij die gelegenheden lastig met de aanhoudende vraag naar de verblijfplaats van haar zoon.

Verzoekende partij liet pet e-mail d.d. 26 juli 2019 aan verwerende partij weten dat verzoeker het contact met zijn moeder hervonden had, en de nieuwe documenten werden eveneens overgemaakt. In dit schrijven werd voorts aangegeven dat het lange wachten (intussen waren 5 maanden verstreken sinds de vernietiging van de eerste weigeringsbeslissing door Uw Raad) vetzoeker, als niet-begeleide

minderjarige die bovendien opgevolgd wordt wegens psychische moeilijkheden, bijzonder zwaar viel, en werd gevraagd binnen welke termijn verwerende partij verzoeker verwachtte te kunnen oproepen voor een volgend persoonlijk onderhoud.

Verzoekende partij ging er inderdaad vanuit dat verwerende partij, na het vernietigingsarrest en in het licht van de gewijzigde omstandigheden en aanvullende documenten, en gezien verzoekers bijzondere kwetsbaarheid, een nieuw interview zou plannen om verzoeker de kans te geven zich omtrent deze nieuwe omstandigheden uit te drukken en eventuele nieuwe informatie, verkregen via zijn moeder, te delen.

Verzoeker keek zelf erg uit naar dit nieuwe interview, om aan de protection officer te kunnen vertellen wat zijn moeder hem bij hun contacten had verteld over haar actuele situatie en over wat er in tussentijd gebeurd is. Hij keek er ook naar uit de originele documenten te tonen die zijn moeder hem heeft doorgestuurd.

Verzoeker had intussen overigens bijkomende documenten verkregen van zijn moeder, m.n. twee dreigbrieven van de taliban (stuk 11), die zijn moeder op verschillende momenten voor de deur van het huis gevonden heeft, en daarnaast een engagement van de dorpsouderen naar de taliban toe waarbij de ouderen zich ertoe engageren verzoeker aan de taliban over te leveren van zodra ze hem te pakken krijgen, indien de taliban zich er in ruil toe engageert verzoekers moeder en kleine broers met rust te laten (stuk 12).

Ook van deze documenten heeft hij de originelen in zijn bezit. Hij keek ernaar uit ook deze aan verwerende partij te kunnen overmaken en de originelen bij zijn nieuwe interview te kunnen tonen.

Het is dan ook een grote teleurstelling en morele slag voor verzoeker dat hij hiertoe niet de kans heeft gekregen.

Verzoekende partij meent dat verzoeker met naar behoren en daadwerkelijk zijn opmerkingen heeft kunnen geven omtrent alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker beschikt door deze recent gewijzigde omstandigheden immers over bijkomende informatie en bijkomende bewijs elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Een van de pijnpunten in zijn asielprocedure tot nog toe was net het feit dat hij geen contact meer had met zijn ouders en er derhalve een heel aantal centrale aspecten waren in zijn asielrelaas waarvan verzoeker maar zeer beperkt op de hoogte was. omwille van zijn jonge leeftijd en het feit dat zijn ouders daarom niet alles met hem gedeeld hadden (bv. de eerdere bedreigingen van neef I. (...) aan zijn vader, informatie in verband met het werk van zijn vader...). Het hernieuwde contact met zijn moeder brengt hier uiteraard verandering in, en maakt dat verzoeker in staat is heel wat meer informatie voor te leggen aan het CGVS voor de beoordeling van zijn asielrelaas.

In casu lijdt het dan ook geen twijfel dat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden indien verzoekende partij vooraf aan het nemen van de tweede bestreden beslissing ge oord zou zijn geweest. Conform het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht had verzoeker het recht gehoord te worden omtrent deze nieuwe elementen en informatie alvorens een nieuwe beslissing in zijn nadeel werd genomen.

De werkwijze van verwerende partij is evenmin in conformiteit met de on haar rustende samenwerkingsplicht, nu verzoeker conform de op hem rustende medewerkingsplicht zorgt dat alle nodige documenten ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt (conform artikel 48/6, § 1, van de wet van 15 december 1980) maar verwerende partij vervolgens nalaat deze elementen in samenwerking met verzoeker te onderzoeken en beoordelen. Door na te laten verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een gesprek over de door hem overgemaakte nieuwe elementen, maakt verwerende partij elke "samenwerking" onmogelijk.

Evenmin kan de door verwerende partij aangemeten handelswijze als zorgvuldig worden beschouwd, nu het voorliggend verzoek om internationale bescherming dat van een bijzonder kwetsbare verzoeker betreft (à verder onder "2.1.A.") en in een dergelijk geval een bijzondere voorzichtigheid kan worden verwacht bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd en het dossier teruggestuurd naar het CGVS, opdat deze kan overgaan tot een nieuw gehoor van verzoeker over de nieuwe elementen en informatie waarover hij beschikt."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

In een eerste onderdeel van dit middel laat verzoeker met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet het volgende gelden:

"*Verwerende partij meent dat verzoeker met in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) of b), daar zij geen geloof hecht aan zijn asielrelaas.*

Verwerende partij meent dat bepaalde onderdelen van verzoekers asielrelaas niet weten te overtuigen (B.) en uit eveneens twijfels bij verzoekers verklaringen over het contact met zijn vader of andere familieleden na zijn vertrek (C.).

A. Voorafgaande opmerking met betrekking tot verzoekers profiel

Vooreerst wenst verzoekende partij te wijzen op het feit dat verzoekers kwetsbare profiel een bijzondere voorzichtigheid vereist bij de beoordeling van zijn asielaanvraag in het algemeen, en van zijn verklaringen in het bijzonder.

Verzoeker is met name slechts 16 jaar oud, was 15 jaar oud op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud en was nog maar net 15 geworden toen de gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas vormen zich voordeden en bij zijn vlucht naar Europa ondernam. Bovendien verklaart verzoeker slechts twee jaar naar school te zijn gegaan, zo'n vier jaar voor zijn vertrek, waarna zijn vader hem naar een kleermakersopleiding stuurde omwille van het feit dat op zijn school al te veel promotie werd gemaakt voor de activiteiten van de taliban (Gehoornotities CGVS p. 6). Verzoeker legde bij het CGVS een reclamefolder van de kleermaker waarbij hij stage liep voor ter ondersteuning van zijn verklaringen op dit punt (stuk 9).

Verzoekers zeer jonge leeftijd en het feit dat hij quasi-ongeschoold is, zijn belangrijke factoren om in rekening te brengen bij de beoordeling van zijn verklaringen. Zo mag van hem niet dezelfde mate van structuur en volledigheid verwacht worden als bij volwassenen.

Deze mildheid wordt ook door de UNHCR gevraagd, die immers in zijn richtlijnen met betrekking tot asielaanvragen van kinderen[2] wijst op de moeilijkheden die kinderen ondervinden bij het onder woorden brengen van hun relaas en erop wijst dat de notie van "voordeel van de twijfel" breed toegepast moet worden wanneer het kinderen betreft:
« (…) » (eigen onderlijning)

Uw Raad heeft reeds geoordeeld, onder meer in een arrest d.d. 6 december 2007[3], dat het Commissariaat in de zaak in kwestie weliswaar rekening had gehouden met de minderjarigheid van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van de verzoeker om internationale bescherming, maar dat dat niet het geval was bij de motivering van de beslissing, waaruit bleek dat van de verzoeker in kwestie het niveau van een volwassene geëist werd:
"(…) » (eigen onderlijning)

In casu speelt verzoekers jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten een grote rol, daar dit maakt dat hij met betrekking tot heel wat zaken slechts over beperkte informatie beschikt. Gezien zijn jonge leeftijd werd hij door zijn ouders begrijpelijkerwijze niet op de hoogte gesteld van de bedreigingen die zijn vader al een tijd ontving. Evenmin deelde zijn vader veel details over zijn beroepsleven en eventuele problemen die hiermee gepaard gingen. Verzoeker was hier gewoonweg te jong voor. Er kan dan ook niet van hem verwacht worden dat hij omtrent deze aspecten uitgebreide verklaringen aflegt.

Opnieuw wenst verzoekende partij er wat dit betreft op te wijzen dat het hernieuwde contact met zijn moeder ertoe had kunnen leiden dat verzoeker meer informatie kon voorleggen aan het CGVS, daar hij via haar nu meer informatie over bepaalde centrale aspecten van zijn asielrelaas kan verkrijgen. Verwende partij diende verzoeker de kans te geven hierover nieuwe verklaringen af te leggen.

We wensen voorts te benadrukken dat in geval van verzoeker niet alleen sprake is van een jonge leeftijd en een lage scholingsgraad, maar dat het eveneens een jongeman betreft die van nature zeer timide en gesloten is, zo vertelt ook zijn voogd bij diens interventie aan het eind van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (Gehoornotities CGVS p. 26).

Bovendien heeft verzoeker het sinds zijn aankomst in België psychisch zeer moeilijk (stuk 8) en wordt hij tot op de dag van vandaag opgevolgd door een psycholoog. Een recent psychologisch attest zal zo snel mogelijk aan huidig verzoekschrift worden toegevoegd.

Verzoekende partij is het op dit punt niet eens met de stelling van verwerende partij als zou het voorgelegde psychologisch attest te summier zijn. Het betreft wel degelijk een uitgewerkt psychologisch attest dat een concrete, individuele analyse van verzoekers persoonlijkheid en symptomen bevat. Verzoekers psycholoog stelde in het bijzonder een zeer hoge mate van angstigheid vast ("Anxiété +++"; "l'anxiété de monsieur est entretenue") alsook een depressieve neiging. Het is frappant dat verwerende partij haar subjectieve oordeel in de plaats durft te stellen van dat van een psycholoog. In het licht van voorliggend psychologisch attest kan niet worden aanvaard dat verwerende partij de vaststellingen van de psycholoog in twijfel trekt.

Verzoekende partij heeft overigens nooit beweerd dat het psychologisch attest uitsluitsel zou geven over de oorzaak van zijn psychologische problemen of een bewijs van zijn asielmotieven zou vormen, of nog dat zijn psychologische problemen op zich maken dat hij dermate kwetsbaar is dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging. Wel vraagt verzoekende partij, omwille van zijn psychische kwetsbaarheid, een bijzondere voorzichtigheid bij de behandeling van zijn dossier. Zoals in de argumentatie onder het eerste middel werd aangehaald, meent verzoekende partij dat van dergelijke voorzichtige aanpak in casu geen sprake is, nu verwerende partij verzoeker, tot diens grote frustratie, niet de kans geeft om haar een zicht te bieden op zijn gewijzigde omstandigheden, en ze bovendien bijzonder streng is bij de beoordeling van zijn verklaringen (zie verder onder "B." en "C.").

Wij vragen Uw Raad dan ook om op basis van verzoekers leeftijd, lage scholingsgraad en psychische kwetsbaarheid vast te stellen dat verzoeker een bijzonder kwetsbare persoon is, en zijn verklaringen daarom met een bijzondere zorgvuldigheid en rekening houdende met zijn profiel te beoordelen en, indien nodig, een ruime toepassing- van het voordeel van de twijfel te maken.

B. Wat betreft verzoekers asielrelaas

B.1. Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij de aanval door de taliban op zijn huis niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit volgens haar "hét incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek" was. Ze meent dat dit zijn geloofwaardigheid schaadt.

Deze vaststelling betreft een uiterst subjectieve beoordeling vanwege verwerende partij.

Het is algemeen geweten dat men asielzoekers bij hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt om zeer summier te vertellen waarom men het land heeft verlaten. Verzoekers worden gevraagd om hun probleem in enkele zinnen samen te vatten, hetgeen geen evidente synthese-oefening is. Waar deze denkoefening voor volwassenen reeds uitdagend is, is ze dit eens te meer voor kinderen[4]. Voor hen is het inderdaad zeer moeilijk te bepalen wat de prioritaire elementen van hun relaas zijn.

Verzoeker heeft op de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar best vermogen geantwoord wat naar zijn aanvoelen de kern van het probleem vormt: zijn vader had problemen met diens neef, I. (...), die bij de taliban zat. Deze problemen zijn geëscaleerd en I. (...) bedreigde zijn vader en hem met de dood, wat hen ertoe heeft gebracht het land te ontvluchten.

Met dit antwoord vat verzoeker inderdaad de kern van zijn probleem samen. Wat voor verwerende partij hét centrale incident van zijn verhaal lijkt, is het dat niet noodzakelijk voor verzoeker. Voor verzoeker

kaderde dat incident binnen het ruimere probleem van de doodsbedreigingen vanwege de neef van zijn vader.

Bovendien maakt verwerende partij o.i. een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat de aanval van de talibs op hun woning hét incident was dat de aanleiding vormde voor verzoekers vertrek. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de beslissing van verzoekers vader om het land te verlaten niet direct genomen is naar aanleiding van deze aanval, maar wel naar aanleiding van het daaropvolgende bezoek van neef I. (...) aan verzoekers moeder, waarbij die verzoeker en zijn vader met de dood bedreigde omwille van het feit dat een van de talibs bij de aanval op hun huis was omgekomen. Bij dit bezoek heeft neef I. (...) verzoekers moeder ernstig geslagen. Het is in feite dit incident dat de directe aanleiding vormde voor verzoekers vertrek (cf. Gehoornotities CGVS p. 15). Om hiertoe te komen dient echter heel wat achtergrondinformatie gegeven te worden. Verzoeker heeft er daarom voor gekozen zijn problemen met de taliban, meer bepaald met zijn vaders neef I. (...), op algemene wijze weer te geven; er werd hem immers op het hart gedrukt dat hij de details van zijn relaas later bij het CGVS zou kunnen geven.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij het profiel van verzoeker op dit punt helemaal uit het oog lijkt te verliezen bij haar beoordeling en de lat voor hem werkelijk te hoog legt Bovendien laat ze haar eigen inschatting over wat "logisch" is al te hard primeren op wat in het licht van verzoekers specifieke situatie aannemelijk is.

B.2. Wat betreft de bedreigingen van I. (...) aan het adres van verzoekers vader, meent verwerende partij dat het onaannemelijk is dat verzoekers vader niets ondernomen zou hebben om het probleem op te lossen en aan niemand hulp zou hebben gevraagd, zeker gezien hij werkzaam was bij het leger.

Verzoeker heeft hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard, en bevestigt in het kader van dit verzoekschrift, dat hij zijn vader hierover tegen zijn moeder heeft horen zeggen dat hij bang was dat er iets met zijn familie zou gebeuren in het geval hij over deze bedreigingen zou spreken met de Afghaanse autoriteiten. Hij vreesde in elk geval al voor zichzelf, maar had bovendien de uitdrukkelijke waarschuwing gekregen dat zijn gezin in gevaar zou komen indien hij melding zou doen bij de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker vermoedt dat het wellicht om deze reden is dat zijn vader geen hulp heeft ingeroepen voor zijn probleem. Zeker is hij hier weliswaar met van: hij benadrukt ook nu opnieuw dat zijn vader hier tegen hem niet over sprak, aangezien hij nog veel te jong was, maar dat zijn moeder en vader hierover heeft horen praten:
(…)
(Gehoornotities CGVS p. 17)

Het is belangrijk rekening te houden met het feit dat verzoeker de informatie over de bedreigingen aan het adres van zijn vader grotendeels niet uit eerste hand vernomen heeft, maar t voornamelijk uit gesprekken tussen zijn vader en moeder heeft afgeleid. Dit maakt dat hij uiteraard met op de hoogte is over de volledige situatie en dat zijn verklaringen hierover niet als absoluut mogen worden aangenomen. Hij heeft de informatie die hij uit de gesprekken tussen zijn ouders vernam wellicht aangevuld met eigen veronderstellingen en ideeën, die maken dat hij zich de situatie potentieel anders voorstelt dan ze in werkelijkheid was.

Verzoeker verklaart inderdaad zelf dat hij eigenlijk niet weet of zijn vader al dan niet naar de malek gegaan is; dat hij alleen weet dat hij verder gewerkt heeft, maar verder geen info heeft; dat ze tegen hem niet verteld hebben of zijn vader via het werk mensen kenden die hem zouden kunnen helpen met zijn probleem, dat zijn vader het wel tegen zijn mama verteld heeft maar dat hij zelf verder niet op de hoogte is (Gehoornotities CGVS p. 17).

Dit gebrek aan informatie is o.i. zeer aannemelijk gezien de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik dat zijn vader zich in deze situatie bevond; verzoeker was toen m.n. zo'n 14 à 15 jaar oud.

Hetzelfde gebrek aan informatie verklaart waarom verzoeker weinig informatie kon geven over de concrete omstandigheden waarin de bedreigingen plaatsvonden die zijn vader buitenshuis, "onderweg", ontvangen heeft. Opnieuw heeft hij hierover slechts beperkte informatie opgevangen uit het gesprek tussen zijn moeder en vader. Wanneer hem de vraag wordt gesteld hoe deze neef wist waar zijn vader op welk moment passeerde, antwoordt hij duidelijk met een gok, een veronderstelling. Dit is een typische reflex van een kind dat probeert een verklaring te vinden, een antwoord te formuleren op een vraag waarop hij het antwoord in feite niet met zekerheid kent. Dit heeft verzoeker verschillende keren

aangegeven, door het gebruik van de woorden "misschien" en door herhaaldelijk te zeggen dat hij geen informatie heeft.

We menen dan ook dat gezien de omstandigheden begrip moet worden opgebracht voor het feit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreigementen aan het adres van zijn vader noodzakelijkerwijs enigszins beperkt zijn, en dat op basis hiervan niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn ganse asielrelaas besloten mag worden.

Opnieuw wenst verwerende partij te benadrukken dat verzoeker als gevolg van het recent hernieuwde contact met zijn moeder de mogelijkheid had om op dit punt bijkomende informatie te vergaren door zijn moeder naar haar ervaringen over deze aspecten te vragen. Hiertoe heeft hij evenwel niet de kans gekregen doordat de bestreden beslissing is genomen zonder hem opnieuw te horen.

B.3. Met betrekking tot het schietincident bij zijn woning, de manier waarop verzoeker zelf dit incident vernomen heeft en hierop gereageerd heeft, alsook met betrekking tot het ziekenhuisverblijf en hun uiteindelijke vlucht, legt verzoeker daarentegen zeer overtuigende en gedetailleerde verklaringen af. Dit zijn zaken die hij, in tegenstelling tot de bedreigingen aan het adres van zijn vader, zelf ervaren heeft. Zijn verklaringen op dit punt dienen dus zwaarder door te wegen dan de verklaringen met betrekking tot zaken waar hij slechts op indirecte wijze informatie heeft verkregen.

De bestreden beslissing bevat geen enkele opmerking met betrekking tot verzoekers verklaringen met betrekking tot deze aspecten van zijn asielrelaas.

We nodigen Uw Raad uit om verzoekers verklaringen er op na te lezen, en vast te stellen dat zijn verklaringen op dit punt inderdaad zeer gedetailleerd en geloofwaardig zijn (cf. Gehoornotities CGVS p. 18 ev.)

We menen dat verzoeker door middel van zijn overtuigende verklaringen enkele essentiële aspecten van zijn asielrelaas aannemelijk maakt.

In dit opzicht wensen we te wijzen op vaste rechtspraak van Uw Raad, volgens dewelke twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

We menen dan ook dat het feit dat verzoeker over deze belangrijke aspecten van zijn asielrelaas gedetailleerde en overtuigende verklaringen aflegt, verantwoordt dat hem minstens het voordeel van de twijfel gegund wordt, waarvan zijn profiel bovendien een mime toepassing verantwoordt.

B.4. Verwerende partij vindt het voorts onaannemelijk dat verzoeker en zijn vader alleen naar Pakistan vertrokken zijn, en dat zijn moeder en zijn broertjes en zusje niet meegingen of dat voor hen geen veiligheidsmaatregelen genomen werden.

Verzoeker herhaalt dat het acute gevaar werkelijk hem en zijn vader betrof, en dat het gevaar voor zijn moeder en de kleine kinderen veel minder groot was. Hij bevestigt dat de taliban vrouwen en kleine kinderen normaal gezien niet rechtstreeks viseren. Het incident waarbij zijn moeder geslagen werd, betrof een zeer specifieke situatie, aangezien het hier de neef I. (...) was die zijn moeder sloeg. Daar die deel uitmaakt van de familie, is die in zekere zin enigszins meer in zijn recht om dit te doen, in uitzonderlijke omstandigheden. Toch bleef dit een verrassend en eerder uitzonderlijk incident, en verzoeker bevestigt dat zijn vader zei dat de andere talibanleden nooit vrouwen of kleine kinderen rechtstreeks kwaad zouden doen.

Uitgaande van die veronderstelling, woog het naar zijn vaders mening beperkte risico dat zijn moeder en de kleine kinderen nogmaals het slachtoffer zouden worden van represailles vanwege neef I. (...) met op tegen de risico's en onzekerheden van de vlucht die zij zouden ondernemen. Verzoeker verklaart dat hun vlucht werkelijk een beslissing van het moment was die in alle haast genomen is, en dat er met genoeg geld was om iedereen mee te nemen. Bovendien wist zijn vader met in welke omstandigheden de vlucht zou verlopen, noch wat hen bij aankomst in Pakistan te wachten stond. Het was op het ogenblik van hun vlucht zeer koud, en de kans bestond dat ze onderweg of bij aankomst buiten zouden moeten slapen. Met zo'n groot gezin zou het bij aankomst in Pakistan wellicht nog moeilijker zijn om onderdak te vinden dan wanneer ze slechts met twee zouden zijn. Zijn vader wilde met riskeren dat ze

in de op dat ogenblik heersende weersomstandigheden met de kleine kinderen buiten zouden moeten overnachten.

In het licht van deze overwegingen lijkt het zeker aannemelijk dat zijn vader besloot in eerste instantie enkel met zijn oudste zoon te vertrekken, en na zijn aankomst in Pakistan, eens hij zicht had op de omstandigheden daar, de komst van zijn vrouw en jongste kinderen te regelen, zoals verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde (Gehoornotities CGVS p. 21).

B.5. Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de verblijfplaats van zijn vader, wensen we te benadrukken dat in de vragenlijst van het DVZ letterlijk vermeld staat dat de vraag gesteld wordt naar de "woonplaats" van de vader (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Wanneer verzoeker hierop "Etifaq Kalay" antwoordt, is dit met meer dan correct. Op basis van deze vragenlijst kan met worden afgeleid dat hem de vraag werd gesteld naar "meest recente verblijfplaats" of "verblijfplaats op ogenblik van vertrek" Dat verzoeker zijn huis in Etifaq Kalay nog steeds als de woonplaats van hem en zijn gehele gezin beschouwt, is met meer dan normaal. We menen dat verwerende partij niet bepaald blijk geeft van goede trouw wanneer zij hierin een tegenstrijdigheid meent te moeten waarnemen. Weerom blijkt dat verwerende partij bij haar motivering van de bestreden beslissing uitermate hoge maatstaven hanteert die geenszins aangepast zijn aan het profiel van verzoeker.

B.6. Verwerende partij uit tot slot de indruk dat verzoeker niet de volledige waarheid vertelt over zijn contacten met zijn thuisland of familieleden. Deze indruk is ten eerste ingegeven vanuit de vaststelling dat zijn verklaringen met betrekking tot het contact tussen hem en zijn vader, en in het bijzonder zijn verklaringen omtrent de manier waarop verzoeker en zijn vader afspraken om in contact te blijven, een "bevreemdend en volatiel karakter" zouden hebben.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij opnieuw onredelijk streng is bij haar beoordeling van verzoekers verklaringen met betrekking tot de contacten met zijn vader en andere familieleden in Afghanistan.

Verwerende partij legt de lat ten aanzien van verzoeker veel te hoog met betrekking tot zijn antwoord op haar vraag of hij en zijn vader geen manier hadden afgesproken om met elkaar in contact te treden of telefoonnummers hadden doorgegeven.

(…)
(Gehoornotities CGVS p. 13)

Het is duidelijk dat de eerste zin van verzoekers antwoord zoals dat in de gehoornotities weergegeven is ("hij heeft geen nummer ofzo gegeven"), het gevolg is van hetzij een verspreking vanwege verzoeker, hetzij van een miscommunicatie tussen verzoeker/tolk of tolk/protection officer. Verzoeker preciseert meteen daarna dat zijn vader wel degelijk een nummer meegegeven had. Hiermee had hij naar zijn aanvoelen geantwoord op de vraag van de protection officer. ja, ze hadden een manier afgesproken om contact op te nemen, hij had inderdaad een nummer van zijn vader meegekregen, maar dat is hij onderweg verloren.

In het licht van zijn profiel kan werkelijk niet redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij op de open vraag van de protection officer volledig en gestructureerd zou antwoorden dat zijn vader inderdaad zijn nummer had meegegeven, en wel op twee manieren, m.n. op een papiertje, dat hij is kwijtgeraakt, en in een gsm, die hij heeft moeten afgeven. Deze mate van volledigheid kan hoogstens van een volwassene verwacht worden, maar niet van een jongen van vijftien jaar oud. Hem kan niet worden verweten dat hij op de vraag van de protection officer naar waarheid, maar weliswaar onvolledig antwoordt.

Indien verwerende partij had willen weten welke de verschillende manieren waren waarop verzoekers vader zijn nummer met verzoeker had meegegeven, dan had ze deze vraag als dusdanig moeten stellen.

Bovendien geeft verzoeker ook verder in het persoonlijk onderhoud helemaal geen blijk van het feit dat hij zou willen verbergen dat hij bij aanvang van zijn tocht over een gsm beschikte waarin het nummer van zijn vader geregistreerd stond:
(…)
(Gehoornotities CGVS p. 14)

Verzoeker antwoordt op de vraag of m zijn gsm de nummers van zijn familie geregistreerd stonden inderdaad meteen dat het nummer van zijn vader daar inderdaad in stond.

Zoals bij minderjarigen wel vaker het geval is, zijn gesloten en gerichte vragen nodig om volledige informatie te verkrijgen. Een analyse van de gehoornotities maakt duidelijk dat verzoeker op geen enkel moment heeft getracht de asielinstanties te misleiden door zaken te verzwijgen, maar dat hij bij gerichte vragen wel degelijk spontaan antwoordt. Verzoekers antwoorden zijn volledig in lijn met wat van iemand met zijn profiel verwacht kan worden.

Verwerende partij haalt werkelijk geen enkel gegrond argument aan waarom getwijfeld zou dienen te worden aan verzoekers contacten met zijn familieleden in Afghanistan.

Bovendien bevestigt de klachtenbrief van zijn moeder, overgemaakt aan het CGVS, dat zij aangifte heeft gedaan van de verdwijning van haar man. Ook dit document bevestigt de familiesituatie zoals uiteengezet door verzoeker.

Verzoekende partij, wenst toe te voegen dat het feit dat getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn vader voor hem bijzonder pijnlijk is, daar hij precies onder dit verloren contact heel erg lijdt. Hij is nooit voorbereid geweest op het feit dat hij het contact met zijn familie zou verliezen, hij ging er altijd vanuit dat zijn vader hem achterna zou komen en ze snel herenigd zouden zijn. Het feit dat het allemaal niet gelopen is als gepland en hij een tijdlang alle contact met zijn familie heeft verloren, is hem zeer zwaar gevallen en is een van de zaken waarop tijdens zijn psychologische opvolging bijzonder veel aandacht werd besteed Bovendien heeft het hernieuwde contact met zijn moeder als keerzijde gehad dat verzoekers vrees bewaarheid is: ook zij heeft sinds verzoekers vertrek uit Pakistan niets meer vernomen van zijn vader. Deze is nu dus officieel vermist, en dit officieel te vernemen is verzoeker zeer zwaar gevallen.

We benadrukken dat aan verzoekers lijden omtrent zijn familiale situatie niet getwijfeld kan worden, en dat hij oprechte verklaringen heeft afgelegd omtrent het contact met zijn familie. Zijn verklaringen stemmen overeen met hetgeen van iemand met zijn profiel verwacht kan worden Het is ten onrechte dat verwerende partij dit in twijfel trekt.

B.7. Verzoekende partij wenst nog de aandacht van Uw Raad te vestigen op de nieuwe documenten die verzoeker van zijn moeder ontvangen heeft en die zijn asielrelaas ondersteunen. Verzoeker vernam inderdaad dat zijn moeder nog steeds regelmatig lastiggevallen wordt door de taliban. Zij ontving twee dreigbrieven (stuk 11). Ook ontving zij het bericht dat de dorpsoudsten met de talibanleden de afspraak hebben gemaakt dat zij het gezin (moeder met jonge kinderen) met rust zullen laten, in ruil waarvoor de dorpsoudsten verzoeker zullen overleveren aan de taliban van zodra zij de hand op hem kunnen leggen (stuk 12). Verzoekers moeder heeft bovendien aangifte gedaan van de verdwijning van zijn vader en van de problemen die zij met de taliban ondervindt (stuk 10). Van al deze documenten zal later een gecertifieerde vertaling worden toegevoegd aan het verzoekschrift.

Deze documenten ondersteunen verzoekers asielrelaas.

C. Conclusie

Er moet worden geconcludeerd dat verwerende partij niet verder komt dan het formuleren van een aantal subjectieve onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in twijfel zouden trekken.

Op basis van bovenstaande argumenten moet evenwel worden vastgesteld dat verschillende van deze zogenaamde onaannemelijkheden hetzij niet gevolgd kunnen worden, hetzij ernstig genuanceerd moeten worden. Daarnaast vallen verschillende argumenten van verwerende partij te verklaren in het licht van het specifieke profiel en de specifieke situatie van verzoeker.

Verder menen we dat verwerende partij over het hoofd ziet dat verzoeker met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas zeer gedetailleerde en overtuigende verklaringen aflegt. In het bijzonder in het licht van zijn jonge leeftijd is de mate van detail van zijn verklaringen opmerkelijk. We menen dat uit een lezing van de gehoornotities moet worden afgeleid dat zijn verklaringen werkelijk

geloofwaardig en doorleefd zijn. De enkele argumenten van verwerende partij, die overigens grotendeels onterecht zijn, kunnen deze geloofwaardigheid o.i. niet onderuithalen.

We nodigen Uw Raad uit om kennis te nemen van verzoekers verklaringen en, rekening houdende met bovenstaande argumenten, te besluiten dat verwerende partij ten onrechte vaststelt dat verzoekers asielrelaas onaannemelijk zou zijn.

Op grond hiervan moet worden geconcludeerd dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, en dient hem het statuut van vluchteling op grond van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 te worden toegekend."

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker het volgende over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet:

"*Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Etifaq Kalay in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar.*

Verwerende partij meent evenwel dat in het district Surkhrod op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

A. Kritiek op de veralgemeende gelijkstelling van de veiligheidssituaties in Surkhrod en Jalalabad

In navolging van de vaststellingen van Uw Raad in het arrest nr. 217 802 d.d. 28 februari 2019 waarbij de eerste weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker vernietigd werd, is verwerende Partij in voorliggende bestreden beslissing overgegaan tot een inschatting van de precieze woonplaats van verzoeker, en dit op basis van aanwijzingen die hij omtrent zijn omgeving gegeven heeft.

Verwerende partij situeert verzoekers dorp zo, o.m. op basis van de ligging ten opzichte van het dorp Sjeikh Misri en de ligging van districtscentrum Sultanpur, op enkele kilometers van het districtscentrum van Surkhrod.

Verwerende partij stelt vast: "Hoewel uw dorp mogelijks ietwat landelijk gelegen is, dient niettemin te worden vastgesteld dat u dichtbij het districtcentrum woonde waar u tevens werkte en inkopen deed. Bovendien kan nog worden vermeld dat het districtcentrum op slechts 18 km (11 in vogelvlucht) van Jalalabad ligt."

Verwerende partij houdt het evenwel bij deze vaststelling, en stelt vervolgens niet vast of zij al dan met van mening is dat verzoekers woonplaats behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Nochtans had Uw Raad in het voormelde arrest aangegeven dat deze vaststelling van belang is, nu de (veiligheids-) situatie in Jalalabad wezenlijk verschilt van de overige, op het platteland gelegen delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar, waaronder Surkhrod (zie arrest nr. 217 802 d.d. 28 februari 2019, 4.2, vijfde alinea).

Uw Raad had ook aangegeven dat uit de argumentatie van verzoekende partij bleek dat verzoekers dorp niet gelegen is in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Verwerende partij weerlegt de eerdere argumentatie van verzoekende partij op dit punt niet. Het volstaat niet aan te geven dat verzoekers dorp zich in aantal kilometers (naar schatting) niet verder dan enkele kilometers van het districtcentrum bevindt, hetgeen zich op 18 km van Jalalabad zou bevinden. Verzoekende partij benadrukt opnieuw dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij te midden van het platteland woonde. Op de satellietkaart is overigens te zien dat het dorp Sjeikh Misri, hoewel slechts op een vijftal kilometer van het districtscentrum, wel degelijk middenin een woestijn- en heuvelachtig gebied ligt (zie stukken 3 en 4). Op de satellietkaart (stuk 4) is eveneens te zien dat de nabije omgeving van het districtscentrum Sultanpur een heel eind verwijderd is van de agglomeratie van Jalalabad, die op de satellietkaart duidelijk waar te nemen valt. In de omgeving van Surkhrod zien we daarentegen een heuvelachtig, woestijnachtig gebied (stuk 4).

Men kan het dorp van herkomst van verzoeker dan ook geenszins beschouwen als buitenwijk van Jalalabad en de veiligheidssituatie die daar heerst zonder meer transponeren op de situatie in Etifaq Kalay.

Wanneer verwerende partij vervolgens vaststelt dat de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing geldt voor het gehele district Surkhrod (en derhalve impliciet stelt dat het met zou uitmaken waar verzoekers dorp precies gelegen is) schendt ze het gezag van gewijsde van het arrest nr. 217 802 d.d. 28 februari 2019, waarin zoals gezegd werd vastgesteld dat deze precieze ligging wel degelijk een grote invloed heeft op de veiligheidssituatie.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verwerende partij opnieuw ook expliciet overgaat tot een gelijkstelling tussen de veiligheidssituaties in Jalalabad enerzijds, en de districten Behsud en Surkhrod anderzijds:
(…)
(Bestreden beslissing, p. 7)

Deze analyse schendt het gezag van gewijsde dat het arrest nr. 217 802 d.d. 28 februari 2019 toekomt, en waarin deze gelijkstelling werd bekritiseerd.

Ook op basis van actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Surkhrod moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie daar helemaal niet gelijklopend is met die in Jalalabad.

Zo blijkt uit het meest recente EASO Country Guidance rapport van juni 2019 met betrekking tot Afghanistan "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis – juni 2019; zie stuk 5) dat op basis van de relevante indicatoren moet worden vastgesteld dat het willekeurig geweld in de gehele provincie Nangarhar. op de stad Jalalabad na. momenteel zo'n hoog niveau bereikt, dat EASO meent dat personen die van deze provincie afkomstig als gevolg van hun loutere aanwezigheid in de provincie een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn:
"(…)" (stuk 5, p. 110)

Terwijl het district Surkhrod door Long War Journal in april 2019 als een "betwist" gebied werd beschouwd ("contested"), wordt Jalalabad bestempeld als onder overheidscontrole of onbepaald ("Gov control or undetermined") Volgens de taliban zelf is Jalalabad onder overheidscontrole, terwijl de taliban stelt de controle over 55% van het district Surkhrod te hebben (stuk 6, p. 214-215).

Bovenstaande informatie laat er geen twijfel over bestaan dat de veiligheidssituatie in Surkhrod niet gelijkgesteld mag worden met deze in Jalalabad.

Opnieuw begaat verwerende partij een beoordelingsfout wanneer zij de veiligheidssituatie in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod met elkaar gelijkstelt.

B. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Surkhrod

B.1. Verwerende partij meent dat het feit dat de taliban naar eigen zeggen een zekere mate van controle heeft over het district Surkhrod en het district door andere bronnen als betwist gebied wordt aangeduid, niet volstaat om te besluiten tot een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Om tot dit besluit te komen, zo stelt verwerende partij, dienen verschillende elementen in rekening te worden gebracht. Ze stelt vervolgens dat, hoewel zich m het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, naar haar mening geen sprake is van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, waarbij ze rekening houdt met de volgende factoren:
- het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar;
- de controle van de veiligheidsdiensten in de districten;
het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten;
- de doelwitten die de partijen in het conflict beogen;
- de aard van het gebruikte geweld;
- de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van het doelgericht dan wel willekeurig geweld;
- de oppervlakte van het getroffen gebied;

- het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal;
- de impact van het geweld op het leven van de burgers;
- de vaststelling dat de districten ene toevluchtoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Op basis van deze elementen meent verwerende partij dat voor burgers in Surkhrod geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en dat er aldus geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Ze meent voorts dat verzoeker niet het bewijs levert dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door het geweld in zijn regio van herkomst.

B.2. Vooreerst wijst verzoekende partij er nogmaals op dat verzoekende partij ten onrechte uitgaat van een gelijkstelling van de geweldssituatie in "de drie districten" en deze gelijkstelling haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Surkhrod laat beïnvloeden. Dit wijst erop dat de analyse door verwerende partij van de veiligheidssituatie in Surkhrod niet op correcte wijze gebeurd is.

Vervolgens vraagt verzoekende partij zich af op welke informatie verwerende partij zich gebaseerd heeft om tot haar conclusie te komen. Ze stelt dan wel rekening gehouden te hebben met "de doelwitten die de partij en in het conflict beogen; de aard van het gebruikte geweld; de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van het doelgericht dan wel willekeurig geweld; de oppervlakte van het getroffen gebied; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal; de impact van het geweld op het leven van de burgers", maar geeft geenszins de concrete gegevens voor het district Surkhrod aan op basis waarvan tot de uiteindelijke conclusie gekomen wordt. Het is verzoekende partij dan ook onduidelijk op basis van welke informatie met betrekking tot deze parameters verwerende partij tot haar conclusie komt.

Met haar conclusie gaat verwerende partij overigens compleet in tegen de meest recente analyse en conclusie van EASO, die in haar recent Country Guidance rapport van juni 2019 zoals gezegd immers vaststelde dat m het ganse district Nangarhar, behalve in de stad Jalalabad. sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat burgers omwille van hun loutere aanwezigheid een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (stuk5, p. 110).

Het betreft een verregaande conclusie, die niet zonder enige overweging gemaakt wordt. Deze conclusie van EASO duidt er dan ook op dat de veiligheidssituatie m Nangarhar, inclusief m het district Surkhrod (dat door UNOCHA in het rapport "Humanitarian Needs Overview 2018"[5] aangeduid wordt als een van de districten in Afghanistan waar de ernst van het conflict het grootst is (stuk 5, p. 109)) uitermate zorgwekkend is.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt niet waarom zij het met deze analyse van EASO niet eens is.

Op basis van de hierboven weergegeven informatie dient te worden vastgesteld dat voor burgers in het district Surkhrod op dit ogenblik wel degelijk een reëel risico bestaat om als gevolg van hun loutere aanwezigheid het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van een hoge mate van willekeurig geweld in het district.

Verzoekende partij wenst hieraan toe te voegen dat verwerende partij wel erg onzorgvuldig tewerk is gegaan nu ze de bestreden beslissing heeft genomen zonder het arrest van Uw Raad af te wachten, die in mei 2019 in verenigde kamers zetelde met oog op de beoordeling van de veiligheidssituatie in onder meer het district Surkhrod. Vooralsnog heeft Uw Raad nog geen arrest geveld. Wetende dat het een dergelijk gevoelig vraagstuk betreft en dat binnen korte termijn een beslissing zal worden genomen, diende verwerende partij minstens het arrest van Uw Raad af te wachten vooraleer in alle haast een nieuwe beslissing op dit punt te nemen.

Tot slot kan verwerende partij niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij persoonlijke kenmerken vertoont die maken dat hij specifiek geraakt wordt door het willekeurig geweld te Surkhrod, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. We menen immers dat wat dit betreft in elk geval rekening moet worden gehouden met verzoekers jonge leeftijd: hij is op dit ogenblik 15 jaar oud en was dus net 15 geworden toen hij

Afghanistan verliet. Zijn jonge leeftijd maakt verzoeker bijzonder kwetsbaar, hetgeen verantwoordt dat de drempel of het vereiste niveau van onveiligheid om een subsidiair beschermingsstatuut op grond van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet toe te kennen, ten aanzien van hem verlaagd wordt. Kinderen zijn immers wel degelijk bijzonder kwetsbaar voor het geweld als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
- een referentiekaart en een satellietkaart van de provincie Nangarhar (stukken 3 en 4);
- de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019, p. 1-7 en 108-110 (stuk 5);
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019, p.1-9 en 211-218 (stuk 6);
- twee dreigbrieven van de taliban (stuk 11);
- een engagementsverklaring van de dorpsoudsten tegenover de taliban (stuk 12).

2.2.2. Op 23 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 18 maart 2019, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019, en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 6 augustus 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met gecertificeerde vertalingen van de stukken 10, 11 en 12 (stukken 13-15), een psychologisch attest van 26 augustus 2019 (stuk 16) en fotokopieën van foto's van zichzelf en zijn vader (stuk 17) en van zijn vader in militaire functie (stuk 18) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 41 van het Handvest

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*
2. Dit recht behelst met name:
a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(…)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 12 oktober 2018 uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, nr. 6, notities van het persoonlijk onderhoud).

De omstandigheid dat na dit gehoor door de commissaris-generaal een beslissing werd genomen die door de Raad bij arrest nr. 217 802 van 28 februari 2019 werd vernietigd, brengt *in se* niet met zich dat verzoeker opnieuw diende te worden gehoord. De Raad vernietigde de beslissing van de commissaris-generaal van 30 oktober 2018 immers omdat aan verzoeker nauwelijks vragen werden gesteld om zijn herkomst na te gaan en omdat op basis van de stukken van het dossier niet kon worden besloten of verzoekers dorp al dan niet tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de herkomst van verzoeker niet in twijfel trekt – nu deze tevens bevestiging vindt in een door verzoeker voorgelegde *taskara* en een foldertje – en tevens van oordeel is dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en dit ongeacht de vraag of zij in het grootstedelijk gebied Jalalabad wonen. In het licht hiervan diende verzoeker dan ook niet opnieuw te worden gehoord. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat per mail van 7 mei 2019 aan verzoekers advocaat gevraagd werd om recente medische attesten voor te leggen aan het CGVS (adm. doss., stuk 6), dat een medewerkster van verzoekers advocaat per mail van 26 juli 2019 nieuwe stukken, waaronder een *taskara* van verzoeker, een aantal medische documenten en het kaartje van de kleermaker waar verzoeker zou hebben gewerkt, aan het CGVS heeft kunnen overmaken (adm. doss., stuk 6, en stuk 7, map met

‘documenten’) en dat de commissaris-generaal deze nieuwe stukken bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening heeft genomen. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker hierover diende gehoord te worden. Evenmin ziet de Raad in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker de overige bijkomende documenten die hij van zijn moeder had verkregen, met name twee dreigbrieven van de taliban en een engagement van de dorpsouderen naar de taliban toe, niet aan het CGVS heeft overgemaakt. Verzoeker beweert in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat hij hiertoe de kans niet zou hebben gekregen, doch beperkt zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet aan dat hij deze stukken niet via dezelfde weg (per email) of op enigerlei andere wijze aan het CGVS had kunnen overmaken. Nochtans gebiedt het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Nu verzoeker deze stukken nooit heeft overgemaakt aan het CGVS, kan hij het CGVS niet dienstig verwijten dat hij niet werd uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud om hierover toelichting te komen geven.

Aldus blijkt dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan het CGVS over te maken om aan te tonen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het CGVS voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de commissaris-generaal *in casu*, na het arrest nr. 217 802 van 28 februari 2019 waarbij de eerder ten aanzien van verzoeker genomen beslissing van 30 oktober 2018 werd vernietigd, verzoeker alsnog diende uit te nodigen om zijn nood aan bescherming uiteen te zetten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht (”*audi et alteram partem*”) en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart gevlucht te zijn uit Afghanistan omwille van de problemen van zijn vader, die bij het leger werkte, met diens neef I., die actief was bij de taliban en eiste dat zijn vader zou stoppen met zijn werkzaamheden bij het leger en de taliban zou vervoegen. Enkele dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zou de taliban zijn binnengevallen in zijn ouderlijk huis, waarbij er een schietpartij zou hebben plaatsgevonden waarbij verzoekers vader een van de talibs had doodgeschoten en tevens zelf aan de arm gewond raakte. De volgende dag zou verzoekers moeder door de neef van verzoekers vader, die wilde weten waar verzoeker en zijn vader waren, geslagen zijn. Hierop zouden verzoeker en zijn vader naar Pakistan gevlucht zijn, waar verzoekers vader een smokkelaar geregeld zou hebben zodat verzoeker naar Europa zou kunnen vertrekken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zijn relaas over de bedreigingen door zijn vaders neef I. en de opbouw naar het schietincident bij hem thuis niet weten te overtuigen, nu (i) hij hét incident dat de aanleiding vormde voor zijn vertrek, namelijk de aanval door I. en de andere talibs op zijn woning, tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet vermeldde, (ii) hij onaannemelijke verklaringen aflegde over de bedreigingen door I. en zijn vaders reactie daarop, (iii) hij ook over de nasleep van het schietincident bij hem thuis onaannemelijke verklaringen aflegde, (iv) hij over de maatregelen die hij en zijn vader namen, namelijk hun vlucht naar en verblijf in Pakistan, tegenstrijdige verklaringen aflegde, en (v) hij weinig aannemelijke verklaringen aflegde over hoe hij het contact met zijn vader verloor, omdat (B) de stelling dat zijn vader bij het leger werkt slechts een blote bewering is, die hij noch met documenten, noch met verklaringen heeft weten te staven en hoe dan ook uit niets blijkt dat hij, louter omwille van de functie van zijn vader bij het leger een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, en omdat (C) de documenten die verzoeker neerlegt deze vaststellingen niet vermogen te wijzigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure ter staving van zijn problemen met de taliban enkel een fotokopie heeft voorgelegd van een aangifte van zijn moeder bij

het districtshuis met betrekking tot de verdwijning van zijn vader en de problemen die het gezin gekend heeft. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat dit bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk kan gelden gezien het enkel de verklaringen van zijn moeder betreffen. De overige stukken die verzoeker neerlegde, met name een fotokopie van zijn *taskara*, van een vaccinatiekaart, van een foldertje van een kleerwinkel, en van een document van de dienst "*Tracing*" van het Rode Kruis, hebben geen betrekking op de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Het psychologisch attest van 12 december 2018 is opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen tijdens twee consultaties en kan dan ook niet op objectieve wijze een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde aantonen. Het attest bevat bovendien geen uitgebreide en sluitende analyse waarop de diagnose van een post-traumatisch stresssyndroom (PTSD) steunt, laat staan met betrekking tot de ernst of de draagwijdte van deze diagnose.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stukken, met name twee dreigbrieven van de taliban (stukkenbundel verzoeker, stuk 11) en een engagementsverklaring van de dorpsoudsten (stukkenbundel verzoeker, stuk 12), waarvan de vertaling wordt gevoegd bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (stukkenbundel verzoeker, stukken 14 en 15), betreffen slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien zijn de dreigbrieven niet gedateerd en zijn zij tevens niet getekend door de taliban, doch wel door de "*commissie dringende oproeping van het district Surkhrod*". Ook de engagementsverklaring van de dorpsoudsten is niet gedateerd en getekend door de "*commissie dringende oproeping van het district Surkhrod*". Dat zowel de dreigbrieven van de taliban als de engagementsverklaring van de dorpsoudsten door dezelfde commissie getekend zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de inhoud ervan volledig.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 8, map met 'landeninformatie', nr. 3, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017).

Uit de ter terechtzitting neergelegde foto's (stukkenbundel verzoeker, stukken 17 en 18) kan niet worden afgeleid waar en wanneer deze werden getrokken. Evenmin kan de Raad eruit afleiden dat de personen die erop voorkomen verzoeker en zijn vader zijn. Hoe dan ook, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker en zijn vader erop zouden staan, zijn deze foto's niet bij machte de problemen van verzoeker en zijn vader met de taliban te staven. Uit het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest van 26 augustus 2019 blijkt dat verzoeker inmiddels zeven keer op consultatie is geweest bij een psycholoog en verschillende klachten heeft. Ook dit attest is opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen en kan dan ook niet op objectieve wijze een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde aantonen.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hierbij houdt de Raad rekening met verzoekers minderjarigheid, beperkte scholing en psychische problematiek. Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker nachtmerries heeft, angstig is, stress, depressieve neigingen en een gebrek aan zelfvertrouwen heeft, moeilijkheden heeft om zich te concentreren en moeilijkheden heeft bij het heroproepen (begrijpen van zijn eigen emotionele reacties) ten gevolge van een post-traumatisch stresssyndroom (PTSD). Deze attesten zijn evenwel te summier om eruit te kunnen afleiden dat verzoekers cognitief vermogen aangetast zou zijn en dat verzoeker niet in staat zou zijn om op voldoende gedetailleerde en coherente wijze zijn relaas uiteen te zetten. De attesten vermelden nauwelijks informatie over de duur en de intensiteit van de te volgen psychologische opvolging en bevatten geen uitgebreide en sluitende analyse waarop de

diagnose PTSD steunt, laat staan met betrekking tot de ernst of de draagwijdte van deze diagnose. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming, dat verzoeker op 12 oktober 2018 op het CGVS werd gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren en dat het gehoor in kwestie bovendien werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt bovendien dat verzoeker de vragen van de *protection officer* goed begrepen heeft en ze op een heldere en logische wijze kon beantwoorden. Er zijn geen indicaties dat de betrouwbaarheid van de inhoud van het persoonlijk onderhoud in het gedrang kwam.

In navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers relaas over de bedreigingen door de neef van zijn vader en de opbouw naar het schietincident bij hem thuis niet kan overtuigen.

Zo liet verzoeker na om het incident dat de aanleiding vormde voor zijn vertrek, namelijk de aanval door zijn vaders neef I. en de andere talibs op zijn woning, tijdens het interview op de DVZ te vermelden. Verzoeker stelt hierover thans in het tweede middel dat het algemeen geweten is "*dat men asielzoekers bij hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt om zeer summier te vertellen waarom men het land heeft verlaten*" en dat dit zeker voor minderjarigen een zeer moeilijke synthese-oefening is. Zijn betoog verklaart noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 9, nr. 15, vragenlijst, 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op de DVZ melding zou hebben gemaakt van het gegeven dat zijn vader tijdens een beschieting in zijn woning gewond geraakte en een talib doodde. Verzoeker kan voorts niet dienstig volhouden dat dit incident niet "*hét centrale incident van zijn verhaal*" is, nu het niet anders kan dan dat een dergelijke gebeurtenis op hem, een minderjarige, een enorme impact moet hebben gehad, zo deze zich daadwerkelijk heeft voorgedaan. Dat verzoeker niet direct na dit incident het land verlaten heeft, doch twee dagen later, nadat ook zijn moeder nog werd bedreigd en geslagen door de neef van zijn vader, doet hieraan geen afbreuk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat beide ingrijpende gebeurtenissen hebben geleid tot verzoekers vlucht uit Afghanistan, zodat het uiterst onaannemelijk is dat verzoeker hiervan geen gewag maakte bij de DVZ. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over de bedreigingen door de neef van zijn vader en de reactie van deze laatste daarop. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:
"*Zo verklaarde u dat uw vader al een maand of twee voor het schietincident, mogelijk zelfs langer, bedreigd werd door I. (...), waarbij die hem telkens de vraag stelde om te stoppen met zijn werk bij het leger en de Taliban te vervoegen (CGVS p. 15). U bent op de hoogte van drie directe bedreigingen tegen hem: één bij u thuis, en twee gevallen waarbij uw vader in de woestijn werd aangesproken door I. (...) (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader ondernam tegen I. (...) en diens bedreigingen in deze periode, stelt u enkel dat hij niks kon doen en dat hij nergens om hulp kon vragen. Voor zover u weet ging uw vader niet naar de dorpsmalek en sprak hij geen connecties bij het leger aan. Jullie bleven gewoon thuis wonen in jullie eigen woning ,waar I. (...) jullie kon vinden. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij niet naar de politie stapte, zegt u dat hij dat niet kon omdat I. (...) dreigde hem onmiddellijk te vermoorden als hij naar de politie zou stappen (CGVS p. 17). Nochtans dreigde I. (...) eveneens om uw vader te vermoorden als hij zijn werk niet zou neerleggen (CGVS p. 15), maar dient vastgesteld dat uw vader zijn werk onafgebroken bleef uitvoeren ondanks die dreiging. Uw*

verklaring daarvoor is dat uw vader wel moest blijven werken om geld te verdienen voor zijn gezin, en dat hij als hij gewoon met zijn werk zou stoppen zou blijven lastiggevallen worden tot hij ook effectief met de Taliban zou samenwerken (CGVS p. 18). Het is echter precies in de situatie die u beschrijft zeer bevreemdend dat uw vader, een officier bij het leger, werkelijk niéts gedaan zou hebben om het probleem trachten op te lossen of om zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin te proberen garanderen, en dat hij integendeel alles zomaar liet betijen. Dergelijk gedrag is bijzonder onaannemelijk, niet het minst wegens uw vaders werk bij het leger, en trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in twijfel.
Los daarvan moet de aandacht worden gevestigd op uw verklaring dat I. (...) uw vader tot twee maal toe aansprak "onderweg", ergens in de woestijnregio. Wanneer u gevraagd wordt naar welke plek uw vader dan onderweg was, kan u niet antwoorden maar stelt u enkel dat hij dicht bij de waterstroom was en niet ver van de woestijn, op zijn vrije dag. Wanneer u gevraagd wordt hoe I. (...) kon weten dat uw vader op een bepaald moment op die plek in de woestijn zou passeren, weet u enkel te stellen dat I. (...) wist dat uw vader wekelijks naar huis kwam en dat zij hem moeten opgewacht hebben nabij de woestijn, mogelijk zelfs enkele dagen (CGVS p. 16). Dat is bijzonder onaannemelijk: uit uw verklaringen blijkt evengoed dat I. (...) wist waar uw gezin woonde en dat hij jullie ook thuis kwam bedreigen (CGVS p. 17). Dat hij dan toch willekeurig zou staan wachten nabij de woestijn tot uw vader er passeert op zijn vrije dag, en zodoende – volstrekt onnodig - zo veel tijd zou steken in de gedwongen rekrutering van één persoon, is zeer onlogisch. Wanneer u gevraagd wordt daar een verklaring voor te bieden, zegt u enkel dat ze mogelijk via spionnen wisten waar uw vader zou zijn, en dat de talibs hem wouden aanspreken, wat de reden is waarom ze hem opwachtten (CGVS p. 17). Dat verklaart geenszins waarom de talibs uw vader niet op zijn thuisadres zouden aanspreken. Ook dit bevreemdende element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel."

In het tweede middel van het verzoekschrift laat verzoeker gelden dat zijn vader bang was dat er iets met zijn familie zou gebeuren in het geval hij over de bedreigingen van zijn neef zou spreken met de Afghaanse autoriteiten en dat dit wellicht de reden was dat zijn vader geen hulp heeft ingeroepen voor zijn probleem. Hij beperkt zich evenwel tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder deze evenwel te weerleggen of te ontkrachten. Tijdens het gehoor op het CGVS heeft verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van risico's voor de familie indien zijn vader een klacht zou neerleggen bij de politie. Voorts acht ook de Raad het volstrekt onaannemelijk dat een officier bij het Afghaanse leger niets onderneemt om zichzelf en zijn gezin in veiligheid te brengen ten opzichte van een lid van de taliban die hem bedreigt of om zijn problemen met dit talibanlid op te lossen. Ook de omstandigheid dat verzoeker minderjarig is en niet op de hoogte is van de volledige situatie, doet hieraan geen afbreuk. Nu hij verklaart de oudste zoon te zijn van zijn vader en net zoals zijn vader bedreigd te zijn geweest door de taliban, kan verzoeker overigens niet overtuigen dat zijn vader hem nauwelijks informatie zou geven over zijn problemen met de taliban.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij slechts beperkte informatie heeft opgevangen over de eerdere bedreigingen ten opzichte van zijn vader en dat hij op de vraag hoe de neef van zijn vader wist waar zijn vader wanneer zou passeren antwoordde "*met een gok, een veronderstelling*", wijst de Raad erop dat het verzoeker toekomt om aan de hand van een concreet relaas zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Door er op te wijzen dat hij over de zaken die hij zelf ervaren heeft wel zeer overtuigende en gedetailleerde verklaringen aflegde, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het is het geheel van het naar voor gebracht vluchtrelaas dat dient beoordeeld te worden.

Waar verzoeker nog wijst op het recent hernieuwde contact met zijn moeder en de mogelijkheid om bijkomende informatie te vergaren, stelt de Raad vast dat hij hiermee geen ander licht werpt op de hierboven gedane vaststellingen.

Verder acht ook de Raad verzoekers verklaringen over de nasleep van het schietincident bij verzoeker thuis niet aannemelijk. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:
"*U verklaart dat uw moeder de dag nadat u en uw vader naar het ziekenhuis gingen opnieuw bezocht werd door I. (...). Zij werd daarbij "heel veel geslagen" door hem en liet u en uw vader weten dat hij gezegd had jullie te zullen doden. Daarop droeg uw vader haar op het spaargeld naar hem toe te brengen zodat u en hij het land konden verlaten. Uw moeder bracht het geld en bleef thuis met de andere kinderen (CGVS p. 16-17). Dat voor uw moeder en de andere kinderen zodoende geen énkele veiligheidsmaatregel getroffen werd, komt zeer onaannemelijk over: I. (...) was net teruggekeerd naar jullie woning en had haar daar geslagen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw moeder niet meegekomen is naar Pakistan, al was het maar voor even, stelt u dat uw leven en dat van uw vader in*

gevaar was (en niet dat van uw moeder) en dat het moeilijk was om samen met de andere kinderen naar Pakistan te gaan. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw moeder zo als alleenstaande vrouw thuis moest blijven, stelt u dat de Taliban uw moeder "wel één keer geslagen" hebben, maar dat jullie gerust waren omdat de Taliban geen vrouwen vermoorden en omdat uw andere broers nog te klein waren om geviseerd te worden (CGVS p.21). Het eenvoudige feit dat uw moeder echter wél aangevallen werd in jullie woning, en daarbij inderdaad geslagen werd door de Taliban (volgens uw eerste verklaringen daarover zelfs "heel veel" geslagen), doet afbreuk aan de idee als zou u over uw moeders veiligheid op de één of andere manier gegarandeerd zijn – zéker gezien zij ondanks de slagen die zij kreeg weigerde mee te werken met de Taliban door hen te vertellen waar u en uw vader zich bevonden. Wat betreft uw verklaring dat het moeilijk is om met de drie andere kinderen erbij naar Pakistan te reizen moet worden opgemerkt dat u en uw vader ook gewoon met het openbaar vervoer, een bus, naar Pakistan reisden en dat niet duidelijk is waarom het feit dat er drie andere kinderen zouden moeten meereizen dat onmogelijk zou maken (CGVS p. 23). Bovendien dringt de vraag zich op waarom uw moeder niet minstens elders ondergebracht werd – u blijkt een gehuwde tante te hebben in Saidan, niet eens zo ver van jullie dorp, waar zij allicht minstens tijdelijk een ietwat veiliger onderkomen had kunnen vinden (CGVS p. 8). Het bevreemdende feit dat voor uw moeder, broers en zus niets werd ondernomen doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Door louter te herhalen dat het gevaar voor hem en zijn vader acuter was dan dat voor zijn moeder en de kleine kinderen nu de taliban normaal gezien vrouwen en kleine kinderen niet rechtstreeks viseren, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat *in casu* verzoeker verklaarde dat zijn moeder "*heel veel geslagen*" werd door de neef van zijn vader, die lid was van de taliban. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht uit de specifieke omstandigheid dat het hier de neef van verzoekers vader was die verzoekers moeder geslagen had, kan blijken dat dit voorval zich niet meer zou voordoen en dat verzoekers moeder als alleenstaande vrouw met kleine kinderen in talibangebied een beperkt(er) risico zou lopen. Waar verzoeker thans nog voorhoudt dat er niet genoeg geld was om iedereen mee te nemen en dat het met zo'n groot gezin moeilijker zou zijn om in Pakistan onderdak te vinden dan wanneer men slechts met twee personen is, beperkt hij zich opnieuw tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen over de nasleep van het schietincident bij hem thuis, zonder de concrete motieven hierover te weerleggen of te ontkrachten. Hij gaat er bovendien aan voorbij dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing tevens de vraag stelt waarom zijn moeder niet minstens elders ondergebracht werd, nu hij een gehuwde tante blijkt te hebben in Saidan, niet eens zo ver van hun dorp, waar zij allicht minstens tijdelijk een ietwat veiliger onderkomen had kunnen vinden. Deze pertinente vaststelling laat verzoeker volledig ongemoeid. Dat verzoekers vader zijn vrouw en kleine kinderen achterliet op een moment waarop zijn vrouw net "*heel veel geslagen*" was door zijn neef die lid is van de taliban zonder voor hun veiligheid iets te regelen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vervolgingsvrees.

Daarbij komt dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegde over hoe hij het contact met zijn vader verloor. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:
"*U verklaart immers dat u met niemand in Afghanistan contact heeft gehad (CGVS p. 5-6) sedert uw vertrek – recent zou u wel contact met uw moeder hebben gehad-, zelfs niet met uw vader, hoewel die met u afgesproken had dat hij "achteraf" naar "dezelfde plaats" zou komen. U blijkt echter niet te weten op welke manier of op welke plaats dat dan moest gebeuren. Wanneer u dan ook gevraagd wordt of u en uw vader geen manier hadden afgesproken om met elkaar in contact te treden, of telefoonnummers hadden doorgegeven, zegt u eerst dat uw vader géén nummer doorgegeven heeft. Meteen daarna zegt u dat uw vader u zijn nummer wel had gegeven, maar hij had het op een papiertje geschreven dat u kwijtraakte omdat u uw rugzak van de smokkelaar moest weggooien in – vermoedelijk – Turkije (CGVS p. 12-13). Daarna wordt u echter gevraagd of u geen gsm had onderweg – gezien uit de Mintehfiche, die ingevuld werd op de dag van uw asielaanvraag – blijkt dat u met een gsm bent gearriveerd in België (Fiche Minteh, rubriek "objets personnels"). Op dat moment verklaart u dat u inderdaad een gewone, simpele gsm had: die had u gekocht onderweg. U voegt daar echter aan toe dat u ook vertrok met een eigen gsm, met een simkaart, waarin u de contactgegevens van uw vaders gsm zitten had. Hij had u één keer proberen te bellen, maar u miste zijn oproep. De gsm zelf, zo verklaart u, moest u afgeven aan de smokkelaar op hetzelfde moment dat u uw rugzak moest weggooien. U kreeg hem niet meer terug (CGVS p. 13-14). Dient vastgesteld dat deze verklaringen een sterk volatiel karakter hebben: immers, wanneer u oorspronkelijk gevraagd werd of u en uw vader geen telefoonnummers hadden uitgewisseld, maakt u enkel gewag van een nummer dat hij op een stukje papier schreef. Indien u werkelijk met een gsm vertrokken bent uit Pakistan, met daarin de contactgegevens van uw vader, zou in alle redelijkheid*

kunnen worden verwacht dat u dat ook eenvoudigweg vertelt wanneer u gevraagd wordt naar hoe u en uw vader in contact zouden treden met elkaar. Dat u integendeel enkel spreekt over een kwijtgeraakt stuk papier met zijn nummer, mag dan ook ernstig verbazen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, zegt u dat u wél meteen gezegd heeft dat u uw vaders contactgegevens in uw gsm had zitten én zijn nummer op een papiertje had (CGVS p. 22). Gezien dat eenvoudigweg niet waar is – tussen uw uitspraken over het nummer op papier en uw gsm zaten ettelijke vragen en een pauze van een twintigtal minuten – doet deze verklaring geen afbreuk aan de vastgestelde volatiliteit van uw beweringen. Er dient te worden geconcludeerd dat u de indruk wekt dat u niet de volledige waarheid vertelt over uw contacten met uw thuisland of familieleden.
De vaststelling dat u de tracingprocedure van het Rode Kruis heeft opgestart, verandert niets aan deze vaststelling (document Tracing groene map, CGVS p. 26). Het document dat u neerlegt van de dienst Tracing, van 16.10.2018, toont enkel aan dat u daar op 2.08.2018 bent langs geweest en dat voor u een dossier is geopend. Het opstarten van deze procedure vormt echter geen vaststaand bewijs voor het verlies van contact met familieleden, laat staan voor de manier waarop het contact verloren raakte."

In het tweede middel van het verzoekschrift tracht verzoeker zijn initiële verklaring dat zijn vader geen telefoonnummer had gegeven af te doen als een verspreking of een miscommunicatie met de tolk en betoogt hij dat hij meteen daarna gepreciseerd had dat zijn vader hem wel degelijk op een papiertje een nummer had gegeven. Aangezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog verklaarde dat hij een gsm had waarin het nummer van zijn vader stond, komt deze summiere verklaring weinig geloofwaardig over. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat verzoeker volatiele verklaringen aflegde over hoe hij het contact met zijn vader verloren is, waardoor hij de indruk wekt een en ander voor het CGVS te willen verbergen. Door te wijzen op zijn leeftijd om de volatiliteit van zijn verklaringen te vergoelijken, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zeker van een minderjarige kan worden verwacht dat hij, wanneer hem wordt gevraagd over de wijze waarop hij heeft afgesproken om na zijn vlucht met zijn vader contact op te nemen, zegt dat hij een gsm had waarmee hij zijn vader kon bellen en dat deze gsm hem werd ontnomen door zijn smokkelaar. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat de gsm waarmee verzoeker vertrok uit zijn land van herkomst geen contactgegevens bevatte van zijn moeder, die in Afghanistan was achtergebleven, en dat verzoeker hierover verklaarde dat je niet naar iedereen hoeft te bellen (adm. doss., stuk 9, nr. 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Inzake het profiel van verzoekers vader als officier in het Afghaanse leger en het risico dat verzoeker omwille van de functie van zijn vader zou lopen, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende op:
"*Voor zover u zou aanhalen dat u een risico zou lopen louter wegens het beroep van uw vader, moet het volgende worden opgemerkt. In essentie weet u over zijn job niet meer te vertellen dan dat het bij het leger is, dat hij in Kunar werkt en wekelijks één keer naar huis komt, en dat hij zijn dienstwapen mee naar huis neemt. U vermoedt dat hij een groen uniform draagt, maar heeft het nog nooit gezien. U weet niet welke rang hij heeft in het leger, en kan bij uitbreiding zelfs niet in het algemeen zeggen of het een hoge dan wel een lage rang is. U weet niet wat voor taken hij uitvoerde, of hij moest vechten of bewaken of nog andere taken had, u kent geen namen van zijn collega's. U wordt uiteindelijk gevraagd om iets te zeggen over het werk van uw vader, gelijk wat u ooit opgevangen heeft, maar u weet werkelijk niets meer te vertellen (CGVS p. 11-12, 24). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de stelling dat uw vader bij het leger werkt in essentie slechts een blote bewering is, die u met documenten noch met verklaringen heeft weten te staven. U weet wel te zeggen dat uw vader voor de – ongeloofwaardig geachte – problemen met I. (...) nooit andere problemen kende wegens zijn job en dat hij in het dorp, hoewel er algemeen geweten was dat hij bij het leger werkte, zelfs niet over zijn werk werd aangesproken (CGVS p. 24). Voor zover aangenomen zou worden dat uw vader werkelijk bij het leger heeft gewerkt, quod non, dient dan ook te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u louter wegens zijn functie een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of een reëel risico zo lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.*"
De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub* c, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er dient bijgevolg tevens rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07*, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen onder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95//EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen verklaart verzoeker afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, wat door verwerende partij niet wordt betwist.

EASO heeft over Afghanistan reeds twee '*guidance notes*' uitgebracht. In deze '*guidance notes*' wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO, "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per

provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, *sub* c), van de richtlijn 2011/95/EU.

In de eerste "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij "*Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian's life or person)*".

EASO nuanceerde hierbij dat in veel provincies de ernst van het conflict en het geweldsniveau verschilt van district tot district. De regio van herkomst, met name het district of de stad, van de verzoeker vormt volgens EASO een belangrijk element dat dient te worden meegewogen in de individuele beoordeling (EASO, "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", juni 2018, p. 24 en 76).

In de tweede en meer recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, besluit EASO met betrekking tot de provincie Nangarhar "*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD*" (p. 110). Met betrekking tot de stad Jalalabad, besluit EASO daarentegen het volgende: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD*" (p. 110).

Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('*a lower level of individual elements*') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie, waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de '*conflict severity map*' van UNOCHA (EASO, "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar

andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO, "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", juni 2019, p. 82-83: "*In this category, 'mere presence' would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated*").

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder in de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (en bij uitbreiding in de agglomeratie errond) zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Etifaq Kalay, gelegen in het district Surkhrod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Over de ligging van dit dorp wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:
"*Hoewel uw dorp Etifaq Kalay zelf niet op de kaart teruggevonden is, blijkt uit de locatie van het nabijgelegen dorp Sjeikh Misri, de stroom die vlakbij uw dorp loopt, het districtcentrum en Saidan dat het inderdaad gelegen is in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar (zie kaartjes blauwe map). Uit uw verklaringen kan evenzeer worden afgeleid dat uw dorp tussen Sultanpur (achterkant van huis ligt qalay shega hetgeen je passeert onderweg naar het districtcentrum) en Sjeikh Misri (aan de voorkant van het huis) gelegen is en nabij de waterstroom (CGVS p.9). Voorts blijkt uit informatie dat Sjeikh Misri op slechts 5.5 km van het districtcentrum ligt en er tussen Sjeikh Misri en het districtcentrum een waterstroom loopt. Op basis van uw verklaringen en de ligging van Sjeikh Misri kan dan ook vrij precies de ligging van uw dorp worden ingeschat en kan evenzeer worden aangenomen dat dit op slechts enkele kilometers van het districtcentrum ligt (zie toegoegde kaarten). Hoewel uw dorp mogelijks ietwat landelijk gelegen is, dient niettemin te worden vastgesteld dat u dichtbij het districtcentrum woonde waar u tevens werkte en inkopen deed. Bovendien kan nog worden vermeld dat het districtcentrum op slechts 18 km (11 in vogelvlucht) van Jalalabad ligt.*"

Noch uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier, noch uit de voorgaande motieven blijkt dat het dorp van verzoeker, Etifaq Kalay, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

Aldus meent de Raad dat het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker een dermate hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het middel is dan ook gegrond in de mate dat een schending van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

2.3.4.4. Voorts is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid en zijn psychische toestand, in Afghanistan geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief aanwezig is.

2.3.5. Bijgevolg ziet de Raad zich genoodzaakt de bestreden beslissing te hervormen en aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN